

¹⁹*Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.* ²⁰*Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*

Krisztusban összecsengő Gyülekezet!

Óvodás koromból még mindig gyakran a fülemben cseng egy mondóka, mikor egy feladathoz embereket akarok toborozni magam köré. Akkor kisgyermekként a játékokhoz hívogattuk ezzel a többieket: *Ki játszik ilyet? Majd meg mondom milyet!* Először csak elindult egy ember, dallamosan ezt kiabálva, majd aki csatlakozni akart, az megfoghatta a kezét és vele ugrándozhatott tovább a mondókát jó hangosan, immár együtt énekelve. Az összefogódzkodó gyereklánc pedig egyre csak nőtt, míg végül elegendő nem lettek az adott játékhoz, vagy néha még tovább is.

Ki játszik ilyet? Majd megmondom milyet!

Gyermekkorban valahogy sok minden megy sokkal egyszerűbben, mégis sokkal célratörőbben. Igaz, hogy mind kis akaratos egyének voltunk, de voltak célok, amiért gyorsan sikerült megtalálni az összhangot, például egy kis plusz játékidőért, vagy, hogy kimehessünk az udvarra, esetleg valami finomságért. Akkor nem számított, hogy ki kezdte, ki borította fel, ki mondta először, vagy ki a leggyorsabb, legügyesebb, legnagyobb?

Felnőve aztán megtanultuk a szociális viselkedés alapvető szabályait és már tudjuk, hogy ha valamihez segítséget, társakat keresünk, akkor nem egészen illendő kimenni a térre és ugrándozva azt kiabálni, hogy *Ki játszik ilyet? Majd meg mondom milyet!*

Az azonban útközben valahogy nem vezett ki, nem nevelődött ki a hozzáállásunkból, hogy igenis fontos kérdés, hogy kinek az ötlete volt, hogy ki a legjobb, hogy ki a legnagyobb. Sőt, néha úgy tűnik, hogy kifejezetten cél lett ezeket, még ha valami jól álcázott köntösbe bújtatva is, de közölni a világgal. No, persze ne higgyük, hogy valami új keletű szokás ez! Máté evangéliumában a 18. fejezet elején ezt olvassuk: *„Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.”*

Ki a nagyobb? Kinek van igaza? Ki az értékesebb?

Olyan kérdések ezek, amelyek ma is szétfeszítik a társadalmakat, az egész emberiséget és mind az ÉN-nél kezdődnek.

ÉN a másik felett állok erkölcsileg, műveltségben, a munkámat, a keresetemet tekintve! Nálam van, enyém az igazság, hiszen ő nem is ért hozzá, ő sokkal alapvetőbb dologban hibázott! ÉN többet érek, hiszen én sokkal többet teszek, én sokkal odaadóbb vagyok, én már többet tapasztaltam és értem el! ÉN - én.

Gyakran kerül elő, hogy mennyire jó, hogy egyéniségek vagyunk, hogy sokszínű a társadalmunk - ami akár lehet is igaz - csak hogy az a probléma, hogy nem egy sokszínű társadalom vagyunk egy akarattal, hanem egy sok-akarátú társadalom közös cél nélkül, és így nehéz. Nehéz az ÉN-eknek, az ilyen egyéniségeknek odalépni a másikhoz, mikor lehet, hogy ő ugrálás helyett már épp csak botorkál, éneklés helyett, már csak elkeseredetten és megfáradtan dűnnyög, de keresi, és nagyon várja, hogy valaki kézen fogja és megerősítve az ő hangját együtt énekeljen vele.

Jézus a tanítványok kérdésére először a kisgyermek példáján keresztül válaszol, majd több irányból is megközelítve a kérdést eljut mai igeszakaszunkig, amikor a testvérségről, az Ő gyülekezetéről beszél. Elsőre talán olyan, mintha, Jézus ezen a ponton az eddiginél jóval lejjebb helyezné a mércét, azt a bizonyos léceket. Ha visszagondolunk a Hegyi beszéd kemény szavaira, vagy csak a 18. fejezet elejére, amikor Jézus a botránkoztatással kapcsolatban ezt mondja: *„Ha a kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le, és vedd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kezeddél vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre.”*, így igen enyhe elvárásnak tűnik, hogy elég csak ketten egyetérteni és úgy kérni. Szinte olyan, mintha Jézus valamiféle akciót, leárazást tartana. Vagy tényleg ennyire nincs egység közöttünk?

Úgy tűnik, hogy az utóbbi az igaz. Nem megy! Folyton folyvást közbe szólnak a félelmeink, az irigységünk. És bár mondhatnánk, hogy csak társadalmi feszültségek okozzák ezeket, vagy, hogy elvi különbségekről van szó, vagy kulturális, nyelvi, vallási sajátosságok mentén látjuk ezeket, de nem! Ott feszülnek a családokban: férj és feleség, szülő és gyermek, testvér és testvér között. Igen, ott feszíti szét

ezeket a legalapvetőbb emberi egységeinket, kapcsolatainkat is a szétrobbantó erő, a bennünk, ellenünk feszülő diabolosz.

Ezt a szót a magyar Biblia legtöbbször az ördög kifejezéssel adja vissza. Azonban, ha az eredeti jelentését nézzük, akkor az elválasztó, vagy szétdobálni szavakhoz jutunk.

Igen, ez a legnagyobb fegyver az ember ellen: szétdobálni, szétszórni őket, és elválasztani Istentől és egymástól. Magányossá tenni, hogy ne legyen támasza, ne legyen senki, akibe belefogódzkodhat, akivel együtt énekelhet, imádkozhat. Ez a világ pedig kész kiszolgálni ezt a romboló akaratot. Mert próbálja elhítenni veled, hogy annyira egyéniségnek, annyira másnak kell lenned, hogy már senki nem is érthet. Hogy csak az Én számíton, mert az a biztos alap, hiszen a többiekben mind felül kell kerekedned. És már nem is tudod, hogy ki ez az Én, aki te lennél, csak egy elveszett, kallódó emberként állsz a tömegben. Jézus látja ezt a bábeli zűrzavart, látja ezt a szétdobálni, elválasztani igyekvő erőt, ahogy a tanítványokat is környékezi, és ezért emeli ki mai textusunk előtt *Az eltévedt juh* példázatát, majd textusunkban ennyire hangsúlyosan, hogy „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük*”. Mert ő jelen akar lenni, a szövetségnek nem csak jeleként, hanem aktív résztvevőjeként, aki összetartó erőként nem hagy teret a szétszakító akaratnak! Ahogyan Krisztus főpapi imádságában is olvassuk: „*Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én öbennük és te énbennem, hogy teljesen egyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted.*” (Jn 17, 22-23).

Krisztusnak ez a mindenkinek szóló és mindenkit egy testvéri közösségbe kötő szeretete a válasza a bűn rontó hatalmára. Az, hogy előtte nincs nagyobb, vagy kisebb, nincs értékesebb, vagy értéktelen. Az Isten szeretetében, az ő közösségében állandó esélyegyenlőség van. Mert teljesítménytől és ítélekezéstől mentesen mindannyiunknak helye van Krisztus által az Ő kegyelmében.

A szümfőneő ige, amely textusunkban az *egyeterének* szóval van visszaadva, valójában igen sokrétű kifejezés. Fordítható így is: összehangzani, összehangolódni, összecsendeni, összeilleni, összhangban lenni. Ahonnan pedig ismerős lehet, hogy ennek a szónak a főnévi származéka a szimfónia szavunk is. Összhangzani, összecsendeni másokkal, megvalósítani a Krisztusi szimfóniát. Ez a kép talán nem csak a mai textusunkat, de keresztény elhívásunkat is szépen megjeleníti. Összhangban lévő közös szolgálat, melyben, ahogy egy szimfóniában, mindenkinek meg van a saját hangja, de nem egymást elnyomni akarjuk, nem a sajátunk szépségére, egyediségére felhívni a figyelmet, hanem együtt szólni, együtt zengni a mennyei karral a dicsőítő választ Isten szeretetének akkordjaira.

Ne álljunk hát ma sem meg ott, hogy le tudunk ülni egy asztalhoz beszélgetni, gondolkodni, imádkozni másokkal a gyülekezetből, testvérekkel a többi keresztény felekezet soraiból, vagy csak egy ismeretlennel, akivel keresztezzük egymás útjait a hétköznapiakban! Az együttes felelősségvállalás abban teljesebb, hogy közösen tudunk lépni és szolgálatba állni! Hogy a Szentlélek erejével úrrá leszünk a bábeli zűrzavaron, amely kettőnk közé állna. Munkába állunk, hivatást, feladatot, felelősséget vállalunk, amelyeket Isten gazdagon meg is áld! Nézzünk csak a ma sokak által idehozott terményekre! Ezek mind az Atya áldásai. És mennyi mindent ide se tudunk helyezni! Az örömteli perceket. A küzdelmek között kapott megerősítéseket. A családjainkat. A barátokat és a sok ismert és ismeretlen testvért. A hit ajándékát. A soha el nem múló szeretetet. Ezek Istennek azok az akkordjai, amelyekre megszólal a mi szimfóniánk.

Talán tényleg gyerekes kimenni a térre, a hétköznapijaidba és ugrálva dalolni: *Ki játszik ilyet? Majd megmondom milyet!*. De azt gondolom, hogy csöppet sem ciki, szégyellni való, vagy illetlen a világgal szemben, ha bátran kiállok és hangos kiáltom: *Ki szolgál velem? Az Isten kegyelem!*. Nem a félelem lelkét kaptuk, ne féljete hát Jézus nevében együtt kérni és indulni, majd pedig közösen hálát adni! Ez az együttlépés, a Krisztus nevében való összegyülekezés sosem valaki ellen, hanem valakiért, valamiért kell, hogy történjen! A felelősség vállalásaként és annak közös hordozásaként a házasságban, a családban, a keresztény közösségben, a társadalomban és az egész teremtett világban! Áldozatos, de áldásos szolgálat ez, mert megtapasztalhatod, hogy ebben valóban egy húron pendülhetsz Krisztussal! Sőt – és most ezt húznám alá – egy húron pendülhetek Krisztussal. Ma hálaadó istentiszteletre gyűltünk össze és úgy hiszem, hogy talán a legfontosabb, amit oda kell, hogy helyezzünk az ez: Krisztussal karöltve, Krisztusban, lehet egység két ember között! Gondolj, sőt, ha teheted nézz rá most és adj hálát a házastársadért, a gyermekedért, a szüleidért, a testvéredért, barátaidért, az utcán szembejövőért!

Nem tökéletes. Lehet, hogy vannak vitáitok. Lehet, hogy megsértett. De lehet köztetek egység Krisztusban! Munkáld te is ezt az összecsendést, ahogyan Pál írta az oltár előtti igében: „*éljete ahhoz az*

elhíváshoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a béke kötelékével.”. És, ahol ez a fajta egységre törekvés jelen van, ott gazdagon jelen van az Isten áldása is!
Így legyen közöttetek! Ámen!